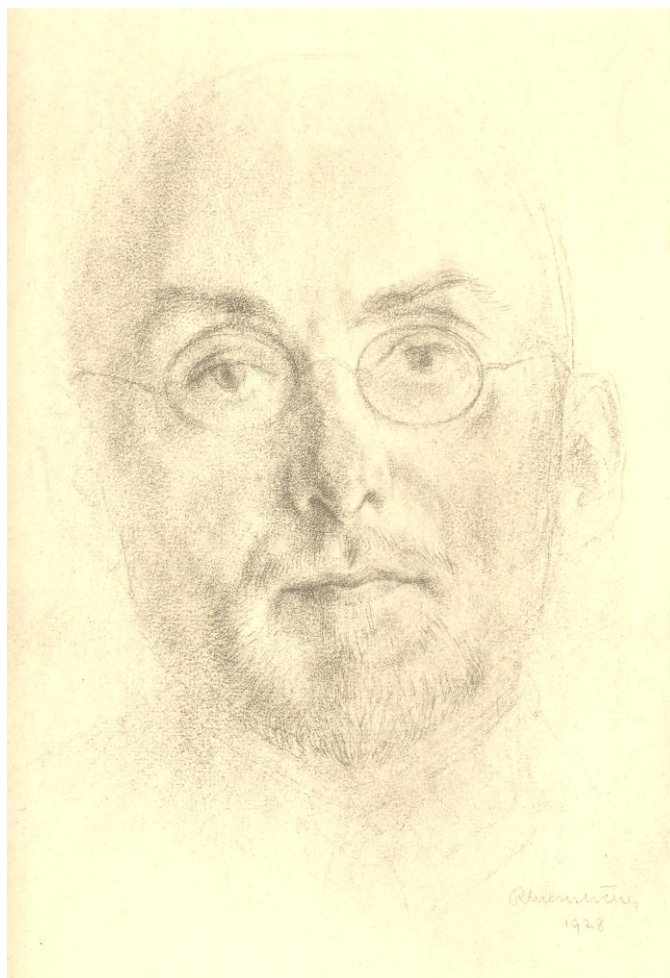

BULLETIN

Společnosti Otokara Březiny

42

Jaroměřice nad Rokytňou

PROSINEC 2006

Otokar Březina

ZPÍVALY HOŘÍCÍ HVĚZDY

Každou vteřinu, vždy na svém místě
v mystickém tanci světů
kroužíme kosmem.

A zářící sféry duchů sáláme svůdné
krásou.

Kolem hlav našich,
aureolami
zlaté vlasy se jiskří,
napínané jak zvonící lasa
vichřicí letu.

Do tváří našich, jež v extázi hoří,
chladivé věky nám vanou
a schvácené štěstím letu svého,
zářením bolestné rozkoše vysílené,
s výkřikem, jenž letí nekonečnem,
harmonický a jásající,
klesáme, mystické tanečnice
a v krvi své, jako pohřbené v růžích,
umíráme.

Vstupují sestry na naše místo,
běloskvoucí,
a v písni, jež soumraky věčna se valí,
vlnami stále vzrůstajícími,
v nové a nové prostory postupuje
v mlhovin prachu pozdviženém,
zářící předvoj mysteria.

ŘEČ NAD HROBEM OTOKARA BŘEZINY
v pátek 16. září 2006 v Jaroměřicích nad Rokytnou

Vážení přítomní, drahý Mistře,

V této /prosluněné/ podzimkové chvíli, vybavující v zodiaku /líbezně/ znamení Panny a s ním datum Tvého narození, tady na zemi už po stoosmatřicáté, musím se rozhodnout, o čem hovořit. A samovolně, po spíše osobním vyznání roku loňského – které mezitím vyšlo jako samostatná kapitola v nedávno vydané mé Paměti Básníka – přichází mi dnes na mysl spíše problém, spíše otázka, spíš úvaha o něčem dávno aktuálním, o čem se příliš nehovoří, ale co je třeba říci, označit – a co Ty už v mnohém prorocky jsi nazval – pravým jménem. Tam kde jsme na rozpacích, kde tápeme, a nevíme, nechceme se zesměšnit, máme se ptát našich Mistrů, těch kterým jedině můžeme důvěřovat, velkých a svatých našeho rodu.

A tedy, Mistře: co je, co znamená Umění, umění dnes? A přesněji: čím nám může, má býti to, co je dnes za umění bez dalšího považováno, nám na každém kroku stavěno před oči, ba vnucováno, tedy tak zvané umění současnosti, módní umění současné, umění včera moderní, ale dnes už post-moderní, a možná, kdoví, už post-post-moderní? Jako mnoha událostí katastrofických – v těch třech Čtvrtích vesměs dvacátého století, snad nejkrvavějšího ve světových dějinách, které nás dělí od Tvé smrti, moru hnědého i pak rudého, a dnes na prahu Třetího tisíciletí pro změnu zas moru duchovního, času křepčení kolem Zlatého telete, Tance Smrti – ses z milosrdenství Božího – naštěstí pro Tebe, hůře pro nás, už nedožil. Přesto Ty sám jsi prožil – těsně před první světovou válkou – základní obrat v umění své doby a jeho vnímání, v umění zpočátku ještě klasickém, poslušném božských Zákonů Ducha A Kráasy, brzy poté však už – jako když proutkem švihne – vlastně ani ne umění, nýbrž nástroji titánské vzpoury dříve pokorných Tvůrců, za našich dob pak už a jen – vyznavačů a výrobců – programově a zpupně vyznávaného – antiumění.

Můžem si samozřejmě snadno domyslit, jaks asi o těchto nelidských, protibožských vzpourách na býlím zarostlé roli umění národního a

dávno předtím globálně celosvětového smýšlel, jak smýšlíš náš Mistře, Ty: Ty, nejvyšš stoudný Žrec Apollónův, Přísný Strážce Lyry. Ale i zde nám pomůže nedocenitelné Demlovo Svědectví – nejplastičtější právě o Tvých soudech o moderním výtvarném umění - : Tvá ipsissima verba. O kubistických obrazech Picassových v časech Revoluce v Umění – připravujících současně už zásadní společenský převrat ve světě, především u nás v Evropě střední, o náhle šokujících, zjevně démonických obrazech malíře až a dosud bezpochyby velkého a skvělého, umělce k světu stvoření až dosud nanejvyš pokorného, navíc mimořádně oduševnělého, jak ho známe z jeho předchozích klasicky figurálních období - růžového, a hlavně modrého, o tomto Picassovi, který jako mávnutím proutku se náhle z oddaného následníka staletých mistrů stal učněm Čarodějovým, vyjádřil ses stručně a jasně. Jak jsou ty jeho kubistické výtvoř sprosté a hrubé! Podobně soudíš i o našem sochaři Gutfreundovi: cizácky necitlivém k inspiraci líbeznou Babičkou Boženy Němcové při jejím zpodobení s Adélkou, Janem, Vilímem a – Barunkou přímo v místě zrodu našeho mýtu snad nejnárodnějšího – v tom našem rajském Ratibořickém údolí. „Ty jejich rty, ta ústa – to nejsou ústa člověka, ale – zvířecí tlamy.“

Jenže. Duch vzpoury vytryskl skoro současně i u nás – a nejen v umění výtvarném – a ovládl brzy se svatou neomaleností mládí, namnoze talentovaného, i s arogancí nastupujících samospasitelných avantgard hned po první světové válce postupně celý kulturní prostor naší první republiky, hlavně jeho kritická sudidla – za druhé války a po ní na dlouhých padesát let jakoby zakryt hnědorudým závojem zas jinak protiuměleckých, polopatisticky propagandistických výplodů obou vládnoucích totalit. Nastupující vulgarisaci a barbarisaci všeho kolem nás stačil jsi – byť v noblesním ústraní – nelítostně tepat ještě v letech dvacátých se sobě vlastním jasnozřivým humorem, často sardonickým. Ovšem: Ty jako příslušník a hlavní tvůrce suverénních děl a měřítek slavné epochy let devadesátých, doby zrodu symbolismu a všeobecného vzepětí Ducha, také pro naše národy času žní nadlouho svatodušních, nemohl jsi vítat drze zlehčující, nižšímu pudu mas se podbízející trend nastoupivší lehkovážné doby, adorující ve svém materialismu jen pestrý povrch věcí a s ním stále zřetelnější chaos hodnot. Ale – naše mělká, nepřilíš duchovní – první republika, když

už nemohla zapřít Tvou velikost, mezitím světovou, když Tě nemohla popřít a zesměšnit, vytěsnila si Tě směrem vzhůru, do říše nedostupných legend, státních cen a všelikých poct. Tvoje pozice nebyla lehká – byl jsi chráněn jako cosi výlučného v hájemství své geniality, a jako tak často, platilo obojí – pohyb vpřed se děje vždy cestami paradoxu: tak vydavatelem Tvého díla byl výtvarný spolek Mánes, nositel prometheopvské pochodně nastupující moderny: nutně cizí představě Tvé – cizí osudovému přátelství Básníka a Sochaře s výjimkou – v přívalech duchové potopy – často duchovně fluktuujícího F.X. Šaldy – mimochodem jedině sourodému a až po okraj naplněnému přátelství v Tvé generaci – a tak Bílek-Nebílek – také revoluce si připíala Tvé jméno na prapor (jméno básníka přece Rukou – co na tom, že duchovních) – a tak nezbývalo než - v nejpřísnějším soukromí svěřovat se trpce Nedemlům i Demlům – a pro foro externo mlčet.

Ostatně, jak už tomu bývá, byl tu jak v životě, tak i v umění vedle sebe Ábel i Bábel a obě tendence, ta duchovní, hájící umění pravé, pokorné k bohům i ta materiální, tvrdě prosazující umění revolty, a tedy vlastně už neumění, antiumění, se prolínaly. A také hlubší vhled nemohl nedat aspoň z úcty k dané skutečnosti průchod Pravdě, jakkoliv kruté a nebohulibé: od Boha přichází všechno, Slunce svítí a musí svítit na dobré i zlé, a jako bouře v přírodě tak sám Bůh musí dopustit očistu, ale nespustit přitom poločas rozpadu, neuvodit přitom chaos. Odtud Tvůj Svatý Zákon revolucí: Pokušení sice musí nadejít – ale běda tomu skrze koho přichází. Ne, ani Ty, vyvolenec Bohů, neměls to v umění – ani v životě – a v ze všeho nejtěžším umění, umění života – vůbec lehké. A nejbolestnější byly nesporně útoky, přicházející vlastně ze sourodé strany: vzpomeňme jak Tě zranil pod pás zasazený úder z kritického fleretu Viktora Dyka: „Celý Váš Otokar Březiny, abstrakce, nejasnost, konina“.

A tak tedy, jak to vlastně s tím moderním uměním, uměním dnes je? Slyším Tě tam na druhé straně, a přece tak blízkého, ke každému z nás tam nejhlob v srdci hovořit tiše a naléhavě. Celý vývoj, nebezpečná proměna umění v antiumění, započatá nahrazením božské autority kultem člověka, postupným odbožštěním již v době renesance, hlavně však za reformace, a propuknuvší pak naplno Francouzskou revolucí,

nepochybně musel nadejít. Jak jinak má vypadat umění bez bohů, bez Boha, v našem národě aspoň nepokrytě, ale v dávno nekřesťanské Evropě, pokryteckém Západě pro jistotu raději nepřiznaně ateistickém, opovážlivě protibožském? Jako pravé, božské Umění mohou inspirovat jen bozi, pro nás křesťany jen Bůh – Duch svatý, Utěšitel, jehož nám slíbil seslat Kristus, tak současný bezduchý démon materialistického konzumu, celebrant černých mší požitku a kultury smrti, vládnoucí Duch Záporu, který připravuje cestu Antikristu, může nutně plodit jen Anti-umění.

Ale aby to nebylo tak jednoduché: duch našeho času, Duch záporu je něco jako mor, který byl seslán na Děti Tmy i Syny Světla, stejně na Dobré i Zlé. V tomto čase zkoušky celá úroda, spojující v sobě v umění stejně jako všude v životě pšenici i koukol, divoce bující plevel i ryzí zlato Božího dárku, nemůže být jednoduše vhozena do pece a šmahem odsouzena jen proto, že vzešla pod pro tu chvíli dopuštěným Sluncem Satanovým, ale musí se nejprv trpělivě, za pomoci síta času, pečlivě vytrít a probrat klas po klasu, zrnko po zrnku, dřív než přijde čas žní. My kdož jsme žili a tvořili v čase spuštění, nemohli jsme nevydat svědectví o duchu času nám vyměřeného. V tomto smyslu i Ďábel, když lže, mluví pravdu: a je stokrát oprávněn i kubismu, signalisující jako první v nejvíc do očí bijícím světě výtvarného umění radikální rozpad nejen hodnot i samých věcí, samé reality, promleté teď jako membra disiecta jedním velikým strojkem na maso, čertovým mlejnem v čase půlnočního sabbatu, anebo zas jinak surrealismus, který jak Oslice Balaamova – i proti své vůli a ve své podstatě jen zvířecí – věští vládu Satana, příští zkázu všech věcí smrtelných, protože jen a jen lidských, nelidsky lidských, příliš lidských.

Ale abychom se nemýlili: i ten Picasso, který pak na celá dlouhá období se proměňuje jako ten unikavý Proteus do podob vlastně už nelidských, a v úhrnu – budete jako bohové! – nakonec pyšně vzpurných a titanských, musí být měřen tím nejlepším, co v sobě měl a co pod tlustým příkrovem bořivé Nicoty dokázal ze sebe všemu navzdory vydat: Picasso zůstává na své době nikdy nezapřeným tvůrcem, malířem – byť jakkoliv deformovaného – a tam kde se tomuto přílivu zkázy vzepřel – Božího světa stvořeného a jeho slávy.

A což takový Salvador Dalí – jediný malíř naší epochy, který, přes všechno sebeobránné hystriónství a vnucenou mu extravaganci, sežehneme-li kahanem Ducha všechny dopředu zrcadlené příškvarky světového požáru na jeho obrazech, objeví se jako úžasný malíř – a v padesátých letech dokonce výsostný mystický figuralista – bezúhonně obcující s Duchem svatým v samém středu ortodoxie, samém srdci mysteria svatodušního atomárního výbuchu v úžasu nad Tajemstvími Propastí Dogmatu: jeho Galla portrétovaná jako Madonna a jako Víra, Sancta Fides, jeho přes celou oblohu rozepiatý Kristus svatého Jana z Kříže: hle jediný malíř naší epochy, který dokázal malovat Krista. Malíř, kterému, a nejinak Picassovi, kdyby se sešli v čase příhodném, stejně tak jako druhy Tizianovi, Michelangelovi, Raffaelovi, i dnes Papež, pokud by zkáza necloumala už zevnitř samým svatopetrským chrámem, dokázal podat se země spadlý štětec v němé účtě.

Není všechno s námi umělci, kteří jsme se narodili do dob zkázy, tak Zlé. Ani v našem národě: velký byl – nikdy vlastně skutečný kubista – nikdy jen rozbíječ, ale obrovský malíř duchovní, byť znamenáný Nessovým pláštěm své nedůvěřivé doby, jakýmsi svatotomášky řeřavým mystickým atheismem, Bohumil Kubišta, stejně tak velký genius naší zachované národní naprostoty, Jan Miláček Páně, Jan Zrzavý – slyšící s prostností pastýřka i rafinovanou sensibilitou slavíka Božího tep Srdce Spasitelova přímo na prsou svého Mistra. A velký, samozřejmě, třebaže v souboji s nicotou, a tak zvanou abstrakcí, s uměním vycouvavším, když nebylo možno jinak, pod sám povrch věcí a už jen tam mlčky a poslušně nastavujícím Kůži jako Kristus Bičovaný – malíř Mikuláš Medek, tvůrce Jedovnického oltáře, v jeho díle – na začátku jako na konci, se objevují ne jen mysteria týrané hmoty – ale i zcela zřetelné podoby člověka: Mystického Adama povoláného i tam na dně Pekel vládnout Ráji, Syna Člověka stvořeného samým Bohem k Obrazu jeho i Předobrazu Svému: Obrazu Božímu.

V každé době, i té nejhorší, může, ba musí být s námi umění, budou s námi umělci, povolal-li si je Duch svatý, a když mu zůstali věrni. Pečeť své doby ponosou: proto ostatně přišli, aby vydali svědectví o ní. Ale neponosou, mají-li božský dar Ducha a vůli ne k vzpouře, ale

k oslavě Díla Božího, neponesou pouze pečeť doby, nýbrž daleko víc: v ní a pod ní to jediné, o čem má umění svědčit už tady: zkušenost Ráje všemu navzdory. Neboť tak jako Orfeus, praotec přece umělců, básníků – právě proto tu jsou a jste vy – příští básníci: abyste vždy znova sestupovali do samých vždy jiných pekel, a jen odtud pak vydali svědectví, ze dna rozporu, o Slávě Boží a Životě Věčném, Přítomnosti Ráje. Nestarejte se tedy o umění či neumění, zůstaňte věrni sobě i době, a hlavně Duchu, tomu svatému, a vše ostatní bude Vám přidáno. I v dobách nejhorších, dobách Apokalyptického Spuštění Ducha a Triumfu Ohavnosti, vydejte své svědectví na mučidlech šerednosti, kýče a studeného kalkulu – buďte tu navzdory všemu s bohy a Bohem, a – navzdory době – božské bude Vaše umění a Vy současní i vy příští zůstanete Tvůrci naší jediné Naděje všemu navzdory připravující příchod Vtěleného Ducha Toho svatého. Vždyť po svědcích Dobra a Milosti Otcovy, po svědcích Pravdy – Smrti A Slavného Zmrtvýchvstání Syna, zbýváte už jen Vy jediní – Vy Svědkové Pekel ale i Vy všemu navzdory Oslavitelé Nebes, Otvírající už teď a tady Brány Věčnosti dokořán nám všem – Vy, kteří jako Jozue pro nás všechny jako první vstupujete do Země Zaslíbené – ve službách Ducha, kterému i za nás za všechny jste zaplatili a ještě zaplatíte daň Těla a Krve. Ach, buďte mi požehnání: Vy a jenom Vy vůbec poslední hrdinové dob ze všech posledních tam na galejích toho jediného umění, ne moderního a ne post-moderního, ale jak Ráj Věčného: Vy a už jen Vy dosud nepoznaní Martyři Ducha Svatého, Mučedníci Krásky.

Děkujeme Ti, Otokare Březino.

Jiří Kuběna

Jan Kratochvíl **Otokar Březina miloval podzim**

V této kratinké úvaze si v žádném případě nedovoluji kategoricky posuzovat vztah Otokara Březiny k podzimu. Pouze se ho pokouším ve stručnosti odvodit z Mistrových veršů, při čemž jsem si plně vědom subjektivnosti svých postřehů.

Březina miloval podzim. Lze tak soudit z některých jeho básní, jakož i z nadpisu jeho sbírky Svítání na západě. V tomto názvu je možná zakódováno Březinovo přesvědčení, že moudrost se získává dlouholetou prací na sobě samém. Jako na podzim sklízíme plody léta a za překotností horkých letních dnů si teprve v tichu podzimu uvědomujeme dary přírody, tak i podzim lidského života přináší těm, kdož hledají, mnoho vnitřního poznání. Březina asi právě tak miloval dlouhé podzimní procházky (starší obyvatelé Jaroměřic jistě znali tak zvanou Březinovu stezku), během nichž se vši pravděpodobností se u něj ve chvílích oddechu dostavovaly mystické stavy. Usuzuji tak z nepřekonatelné nádhery jeho veršů, které jakoby jeho vnímavá duše čerpala z duchovních sfér, nedostupných ostatním. Patřil mezi ne pozvané, ale mezi hrstku vyvolených, jejichž duchovní zrak viděl za horizont lidského bytí, a právě podzim, doba ztišení a zklidnění, jak v přírodě, tak v duších vnímavých jedinců, byla, jak se domnívám, dobou jeho nejvyšší tvůrčí činnosti.

Mistrovy verše jsou nedostižně krásné. Nelze je napodobit, protože je v nich odlesk všeobjímající Božské moci a lásky a tato Moc je v jejich specifické formě svěřila právě jen jedinému člověku, Otokaru Březinovi. Ale je možno zamyslet se nad podzimem jako takovým, snažit se jej vidět Mistrovými očima a pokusit se upřímnými, ale zdaleka ne tak vznešenými verši, jako jsou verše Otokara Březiny, vyjádřit vlastní vztah k tomuto, tak tajemnému a krásnému ročnímu období:

Podzimní večer

Když vítr rozhodil všude už vlákna bílá
když mlha krajinu už dlouze políbila
a mokré verše podzim deštěm píše
den do tmy halí se jak přísná abatyše
do svého hávu v kterém světu mizí
když les už chladný je a vůni nenabízí –
poslední snítky slézu hýčkám ve své dlani
a je mi jako bych byl svědkem umírání

A zatím to jen zem už chystá místo sněhu
který se vrací vždy ve věčném koloběhu

Ten večer přišel jako stín jak někdo náhle cizí
snad jeho plachý stesk se i v nás tiše vplíží
v tom dlouhém večeru se i nám někdy stane
že vracejí se chvíle dávno oplakané
když listy našich dnů už mají odstín žlutý
a neklid mladých let je v nitru uzamknutý

To moudrost podzimu přišla po době zrání
je lehká jako dech jak tiché vyrovnání

Hledání pramenů

Chodíme mlčky kolem
tajíme dech
s prsty na rtech

a přece neslyšíme
prameny Ducha
vzdálenou ozvěnu
našeho nitra
zraněného naší snahou
objevovat neznámé
bez touhy prožití

A prameny
budou odkryty
jen hledajícím Tebe

ilustrace: Jana Kratochvílová

Tyto a mnoho dalších básní, plných něhy a víry v dobro, v Boha, v sílu člověčenství, jsme slyšeli v sobotu 18. listopadu 2006 při autorském čtení z nových knih „Hledání pramenů“ a „Já tě doprovodím“. Naše srdce tak potěšil básník, spisovatel, skladatel hudby a autor mnoha krásných písní z oblasti trempu a country hudby, pan Jan Kratochvíl.

Narodil se v Jaroměřicích 22. října 1928, vystudoval gymnázium a právnickou fakultu na UK v Praze. Jeho písně jsou často slyšet na vlnách českého rozhlasu, na adventních koncertech doma i v zahraničí, zejména písně vánoční. Jeho básně čteme v denním tisku a almanaších České obce spisovatelů. Žije v Pardubicích, ale na svůj rodný kraj nikdy nezapomněl, vrací se často a velmi rád. Poklidné chvíle strávené na jižní Moravě mu slouží nejen k rozjímání, vzpomínkám, ale jsou i inspirací k další tvorbě.

Celý podvečer byl prodchnut příjemnou atmosférou, svoje básně střídal s vyprávěním vzpomínek. Příjemným zpestřením byly i diapozitivy s přírodní tematikou. Velmi milé bylo, že k promítání si přizval pan Kratochvíl vnučku, studentku gymnázia, Janu Kratochvílovu. Ta se na vydávání sbírek básní podílí svými výtvarnými pracemi. Fotografie plné slunce, jasu, krás přírody má zase „na svědomí“ syn pana Kratochvíla, vysokoškolský pedagog, Jan Kratochvíl. I on svými fotografiemi zachycoval atmosféru besedy. Poslechli jsme si i několik milých country písní.

Básník potěšil všechny posluchače také tím, že si mohli koupit jeho básně, rád jim je i podepsal.

Obě sbírky byly pokřtěny nejstarším členem Společnosti Otokara Březiny, panem Ferdinandem Höfrem. Celé autorské čtení a beseda byly zakončeny malým pohoštěním, o které se také zasloužil pan Jan Kratochvíl s rodinou.

Odcházel jsme z muzea plni příjemných pocitů, básník nás získal svojí pokorou, laskavým projevem a příjemným úsměvem. Zapůsobil svým klidným a vyrovnaným chováním, cítili jsme se v jeho přítomnosti velmi uvolněně.

Ač jsme se rozloučili, těšíme se na další návštěvu tohoto duchem a plností života bohatého člověka. Přejeme hodně zdraví.

(rd)

Jan Kratochvíl

Vzpomínky

Smím vrátit vzpomínky
-vzdechnutím času –
trochu zakryté závojem let
snad proto také tak tiché
jako ty
když jsi ode mne navždy odcházela

Přece však
někdy průsvitná přicházíš
z modravé hloubky mých snů

Doteky krásy

O poezii

„Je to možná rouhání a říkám to docela tiše. Miluju nade vše verše, tuto řeč nesmrtelnou. Ale miluju ji se zuřivostí, má to do sebe cosi, čeho si nemohli přisvojit hlupáci žádných dob“.

F.Halas

Společnost Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rokytnou nabídla základním a středním školám účast v projektu „Doteky krásy“.

Základní škola Otokara Březiny v Jaroměřicích na tuto nabídku reagovala a přihlásila se. Po několikaleté přestávce tu již šestý rok opět pracuje dětské amatérské divadlo „Úsměv“, ve zkratce DADÚ pod vedením Mgr. Raymonde Doležalové, nyní již učitelky ve výslužbě. Členové tohoto divadla nacvičili několik hudebně literárních pásem, aby si obyvatelé města, hosté i žáci připomněli významné

básníky naší země. Samozřejmě prvním byl pan učitel Otokar Březina, básník, který na naší škole působil, žil v našem městě, zemřel tu a je na zdejším hřbitově i pochován. Dál to byli básníci Vítězslav Nezval, Jan Zahradníček, Jaroslav Seifert a Bohuslav Reynek. Pro umocnění pocitů z krásných veršů zněly krátké skladby pro klavír a housle.

Nyní jsme si vybrali z české poezie opět básníka, který byl také totalitními režimy umlčován. Jde o významného básníka 1. poloviny 20. století, jehož nepřilíš rozsáhlé dílo se výrazně zapsalo do vývoje moderní české poezie. Je jím František Halas. Jeho verš je v české poezii nezaměnitelný. Působí „nebásnický“, trochu klopýtavě, ale když se do něj začteme, mrazí nás v zádech, zasáhne nás syrová výstižnost jeho slov. Není v nich idyla, převládá skepse a deziluze, burcuje však k pochopení tíhy života a smrti.

Narodil se v Brně v rodině textilního dělníka, matka mu zemřela, když mu byla 8 let. O jeho výchovu pečovala babička, která ovšem

žila ve velmi chudobných poměrech. Vyučil se u knihkupce, po ukončení vojenské služby se stal redaktorem v pražském nakladatelství Orbis, před válkou pracoval pro rozhlas, přednášel poezii, podílel se i na ilegálním domácím protifašistickém odboji. Po 2. světové válce byl zvolen předsedou Syndikátu českých spisovatelů, byl poslancem Národního shromáždění. Nesouhlasil však s nedemokratickou politikou komunistické strany. Naneštěstí i prohlubující se nemoc mu bránila v další práci.

Vybrané verše četli členové souboru DADÚ, slyšeli jsme navíc i drobné skladby na flétnu, hrané Terezou Zlatuškovou, Ivanou Hruškovou a Yvettou Škáralovou, žákyněmi 4. třídy, na klavír hrála Markéta Hambálková, žákyně 9. třídy a bývalá žákyně naší školy a současná studentka gymnázia Kristýna Skřítecká.

Toto literárně hudební pásmo se uskutečnilo 2. prosince v jídelně ZŠ Otokara Březiny v 16 hodin pro obyvatele města a hosty. A ve čtvrtek 7. prosince také pro žáky 9. tříd v rámci výuky literatury. Byl

proveden zvukový záznam pro fonotéku muzea a obrazový záznam do kroniky. Zaznamenáno to bude rovněž na internetových stránkách školy i muzea.

„Jen jedno právo má po básnících společnost požadovat: Charakter! Je svatou povinností básníka uchovat si jej přes všechna nebezpečí a svody. Tam, kde se láme, nechť společnost vzkřikne a trestá“.

(F. Halas, 1941)

(rd)

Kněz a básník

V červnu oslavil šedesáté narozeniny kněz Církve československé husitské, básník, grafik a redaktor Rostislav Valušek. Žije v Olomouci. V normalizačních 70. a 80. letech minulého režimu byl jedním z pořadatelů samizdatové edice Texty přátel a vydavatel sborníku Enato. Doposud mu vyšly sbírky poezie Logopády (1984), Ztotožňování (M.U.K.L. Ostrava 1990), Milostivé léto (Votobia, Olomouc 1996), Léthé ve snu (Votobia, Olomouc 2004) a Duše s vytrhanou podlahou (Votobia, Olomouc 2006). Jeho básně byly otištěny i ve sbornících, např. Krajiny milosti (1994), Hosté na Svatbě Nebes a Země (1996), Kristus uprostřed nás (2001) a Vertikální nostalgie (2002). K jubileu této významné olomoucké a kulturní osobnosti uspořádalo 16. června olomoucké Divadlo hudby večer s názvem Nebeská maringotka, kde byla představena jeho poslední sbírka.

Svou grafiku vystavoval např. v letech 1973, 1974 a 1996 v Olomouci, roku 1974 v Brně, 1976 v Praze a 1980 v Litovli. Valušková první ilustrační práce se týkala básně Otokara Březiny „Němé setkání“.

V rozhovoru s Marií Čermákovou Obršálovou říká: *Myslím, že vnitřně se cítím být především knězem . „služebníkem neužitečným“, jak praví Ježíš v podobenství o služebníku a pánu (Lk 17,7-10). Necítím se však být knězem z profese, stejně jako se necítím být básníkem z profese. Být jako básník věrný svému vidění, být jako kněz věrný svému poslední, to není věcí profese. To je dar! Být knězem i básníkem je záležitostí celoživotního postoje, končícího až smrtí. Myslím, že slučitelnost kněze i básníka v jedné osobě je možná, ale*

*není to možné bez bolesti. Kněze ani básníka nelze „dělat“
příležitostně. Redaktorem i grafikem bývám příležitostně,
s přestávkami a rád. A nebolí to tolik ...*

Sevřené verše Rostislava Valuška vypovídají o poctivém zápasu se slovem a tvarem jeho poezie. Autor nehledá literární výboje, ale jeho hutné verše dobývají z hlubin duše nečekaná tajemství a jejich souvislosti a nastavují čtenářům nesmlouvavé zrcadlo. Není to poezie proklamativně křesťanská nebo náboženská, ostatně jako u každého básníka, který je hoden toho jména.

(rz)

Nevím kudy uplývala slova má
kdykoliv řečišti řeči
se vzdala
Cítím že mne jen tak nenechala
že za život můj
se přimlouvala

Vím že nezvím kde
protože neplyne
proti proudu řeči
slovo básně

To jen lež protiřečí
proti zdroji počátku i konce
jazyka

(R. Valušek: Ztotožňování, 1990)

Poezie Anny Pammrové

Za svého života publikovala Anna Pammrová pouze útlou sbírku básní, či spíše apostrof přírodnin orámovaných básní Odezva z luna stvoření, s názvem „Alegorie dnešní doby“, která vyšla v Brně na konci roku 1937 jako bibliofiský tisk v grafické úpravě a s výzdobou Karla Formánka jako soukromý tisk nákladem 200 výtisků a nevelký

výbor básní s několika připojenými krátkými úvahami „Zrcadlo duše“, jehož editorem byl Jiří Vitula, který také napsal předmluvu. Zrcadlo duše vyšlo 15. září 1945 v Nakladatelství Brněnské tiskárny, tedy jen čtyři dny před její smrtí.

Jestliže ve svých meditativních knihách, ať již je to Alfa (1917), O mateřství a pamateřství (1919), Cestou k zářnému cíli (1925), Zápisky nečitelné (1936), Odezva z lůna stvoření (1937) či Zrcadlo duše (1945) publikuje Pammrová vedle zbytečných kapitol i řadu pozoruhodných úvah, které jsou ještě dnes namnoze avantgardní a naše současnost je dosud nevzala za vlastní, ač by měla, je jiná situace v poezii A. Pammrové.

Drtivá část jejích veršů vychází plytce nebo v lepším případě naivně, básně jsou formálně špatné a často působí spíše dojmem groteskního veršování začínajících pubescentů. Tento způsob psaní souvisel s jejím názorem, že poezie má být psána především tak, jak mluví lidé mezi sebou a nemá mít verše se složitou konstrukcí a rytmičkou strukturou. Z toho se vymykají pouze ony zmíněné apostrofy, které se snaží zapřít poučení Jakubem Demlem nebo alespoň Stefanem Georgem a občasné příležitostné verše, připisované k věnování do knih.

Ty „lepší“ apostrofy a verše vypadají takto:

Skála – prahorní, od prvopočátku nemá, si vzdychá: „Tíhu všech prvků i tvarů chci nésti.“

Mech – šerý, žíznivý, z puklin balvanů šustí: „Vůně si žádám a barvy šťavnatých ratolestí.“

Mlha – plačtivě o vzdušném svém úkolu dumá: „Proč libý úsměv slunného jara bezděčně mařím?...“

Sopka – v hlubinách jícnu mrzutě bublá: „Zásoby síry vychrlím. Ať zhyne proklaté plémě!“

Člověk – na vratkém trůně v záchvatu plzkého šílenství, ON v domněnce, že sebe zvěční, o vítězství nad živly řeční – jen a jen řeční

(Alegorie dnešní doby)

Otokaru Březinovi

Skromně Vám,
bedlivý řešiteli dějinných svodů,
já – stopovatelka prokletí rodu –
podávám:
Myšlenky zamžené,
indukcí zpestřené –
náběhy smělé
hry neumělé ...

Vidiny své
modrosivé
neodívám
v úhledný rám.
Známo jest Vám.

Vlny liché
v době tiché
vzedmuly se,
větrem hnány
skláněly se.
Nevolány
mluvily k nám.
(*Zrcadlo duše*)

Zdaleka ne všechny básně v *Zrcadlu duše* však jsou kvalitní. Nicméně je jasné, že v rukopisech velmi pravděpodobně žádné poetické perly nezůstaly. Jako ukázkou přetiskuji faksimile rukopisů dvou básní Anny Pammrové:

Pevná jest naše lyrika!
 z formy zřejmě se vymyká;
 je nesnadno se přivyká.
 Náhlému podobna je tání,
 jímž ledy lednové se boří...
 Z mozku vám dřímotu vyháni,
 smysly v Polánku ponoří.

Versť proti vkusu vsrsluje,
 břeš-li vystoupí ze služe.
 Rým tvrdý z mlžin vydráždí;
 Rozmar Myslenku nvráždí.

Drsná, nezpěvná lyrika
 pravidla vždy se odříká.
 Výsledek: - U křelích panika...
 / / /

Hle! Lidstvo pro Ni zplozeno,
 soustavně zkurikováno,
 má píseň téhož data:
 « Co nám do ideálu? -
 Jen zlato... Mnoho zlata! »
 Vidami se zabývá,
 denně k zápasům vyzývá,
 v „požitcích“ duch se rozplývá.
 Při výsoce je vzdělané i
 doráhllo mozi želané.
 { Též volnosti padělané }.
 Oddáno kultu svalů
 v praechu i v úpalu,
 na parketách i v kalu.
 Pěstuje „drahé“ tělo,
 aby nezakrnělo
 v doktorství obalu,
 aby nevidělo
 příčinu všech žalů;

poslušno strojních králů,
 vysmívá se Gualu.
 Známeno je stínobranami,
 přesyceno pavědami,
 obíhá se figurami.
 Z her všech se opar line,
 jásot, v němž radost hyne.
 Roz, krve - víc a více!
 A - pýchou se nadmou plíce.
 Phasiná velká Svíce...
 / / /

Akce od výročního setkání v září 2005, které byly již komentované v Bulletině SOB:

- v Jaroměřicích nad Rokytnou:

14.10.05 beseda s Pavlem Herotem a výstava jeho výtvarných prací. Přednáška Radovana Zejdy „O životě a díle Aloise Plichty“.

12.11.05 Znamení moci Jana Zahradníčka v podání Radovana Lukavského, klavírní doprovod Ondřej Urban.

17.12.05 Jaroslav Seifert – přednesli žáci ZŠ O.Březiny, nastudovala Raymonde Doležalová.

11. 2. 06 Miloš Dvořák, přednáška editora Doc. Ladislava Soldána a prezentace nové knihy z rukopisů M. Dvořáka „Dílo Otokara Březiny“.

25. 3. 06 Pietní akt u hrobu O. Březiny, následovala přednáška „Obhajoba Jakuba Demla“, přednesl Ferdinand Höfer

26. 5. 06 Blahopřání zástupců SOB jubilantovi Jiřímu Kuběnovi na Bítově, setkání s řadou básníků a našich členů, též s Václavem Havlem.

27. 5. 06 Autorské čtení a slavnostní blahopřání Jiřímu Kuběnovi od SOB, města a zástupu dalších přátel.

- v Jihlavě:

8.2. 2006 Beseda Petra Holmana o vydané Korespondenci Otokara Březiny v Městské knihovně Jihlava.

- v Praze:

20.10.05 Přátelství Františka Bílka a Otokara Březiny, přednesl Dr. Miroslav Kudrna, doprovodné čtení z korespondence O.B. – F.B.

22.11.05 Přednáška Doc. PhDr. Josefa Vojvodíka a prezentace jeho knihy „Od estetismu k eschatonu“ s podtitulem „Modely světa a existence v lyrickém díle Otokara Březiny“. Beseda, autogramiáda.

9.2.06 Večer poezie Jaromíra Zelenky ze sbírky „Kostelíček“, recitoval Radim Vašinka

23.3.06 Přednáška PhDr. Jiřího Olšovského „Otokar Březina a Soren Kierkegaard“, prezentace právě vydané knihy „Niternost a existence - úvod do studia Kierkegaardova myšlení“.

- v Brně:

27.3.06 Přednáška s besedou Doc. Ladislava Soldána ke knize „Miloš Dvořák, literární historik, kritik a básník“. Spojeno s autogramiádou. V Památníku J. Mahena.

Pravidelné semináře pod vedením Doc. MUDr. Emila Černého.

Přehled uskutečněných podzimních akcí

16.9. Výroční setkání v Jaroměřicích nad Rok.

- Pietní akt u hrobu Otokara Březiny s promluvou Jiřího Kuběny.
- Výroční bilancování: činnost, hospodaření, revizní zpráva, zpráva z Muzea O. Březiny, plány na další období, diskuse.
- Podvečer s poezií a autorským čtením **Ludmily Klukanové** s hudebním doprovodem Jiřího Chlebníčka.

29. 9. Beseda v třebíčské knihovně

Před zcela zaplněným sálem hudebního oddělení Městské knihovny v Třebíči probíhala 26. září tohoto roku přednáška paní Zory Ergensové, členky naší společnosti, o básníku Otokaru Březinovi.

V působivém přednesu se paní Zora Ergensová obšírně zaobírala životem O. Březiny, od jeho dětství v Počátkách, studia v Telči. Působení v Jinošově, Nové Říši a Jaroměřicích nad Rokytnou. Zmínila se o všech jeho sbírkách a esejích. Neopomenula ani jeho významné přátele (F. Bauer, F. Bílek, J. Deml) a zejména jeho duchovní a korespondenční přítelkyni Annu Pammrovou. Přednáška byla proložena verši O. Březiny z audionahrávky „Pro návštěvníky muzea“ (účinkující Radovan Lukavský a Miroslav Doležal). Dalším zpestřením bylo promítnutí absolventského filmu Štěpánky Šabacké „Otokar Březina“. Program byl zakončen krátkým filmem z Březinova pohřbu „Poslední cesta“.

Odměnou, mimo značného aplausu posluchačů, byla i pochvala organizátorky pořadu Mgr. Evy Bazalové, která prohlásila, že je na

paní Ergensové znát, že je velkou obdivovatelkou a ctitelkou Otokara Březiny a jeho díla.

(HP)

5.10. V Kavárně u sv. Ludmily v Praze: „**Já se tam vrátím**“ od **Františka Halase** v podání **Radovana Lukavského** a hudebním doprovodem **Jany a Heleny Kolomých** (klavír a flétna).

11.10. V Památníku Jiřího Mahena v Brně: Přednáška s besedou **PhDr. Jiřího Olšovského** „**Soren Kierkegaard a Otokar Březina**“.

21.10. V Jaroměřicích nad R. Výstava grafiky **Františka Bílka**, kterou vynikajícím způsobem uvedl **PhDr. Miroslav Kučera**, který pokračoval přednáškou na téma „**Přátelství Otokara Březiny a Františka Bílka**“.

9.11. V Kavárně u sv. Ludmily v Praze. Představení nové knížky „**U nás v Jasenici**“ z rukopisů **Miloše Dvořáka** s autorským čtením editora **Doc. PhDr. Ladislava Soldána**.

11.11. V Jaroměřicích nad R. Představení nové knížky „**U nás v Jasenici**“ z rukopisů **Miloše Dvořáka** s autorským čtením editora **Doc. PhDr. Ladislava Soldána**.

Ve druhé části večera přednáška s besedou a doprovodnou výstavkou o „**Dobrém díle**“ **Josefa Floriana a jeho rodiny**. Nádherně připravená a přednesená **manželi Josefem a Marií Hružovými** z široké rodiny **Florianovské**.

16.11. V Jaroměřicích nad R. autorské čtení jaroměřického rodáka **JUDr. Jana Kratochvíla**, žijícího v Pardubicích, ze sbírky básní „**Hledání pramenů**“ a sbírky „**Já tě doprovodím**“.

23.11. V Brně, v Památníku Jiřího Mahena. Představení nové knížky „**U nás v Jasenici**“ z rukopisů **Miloše Dvořáka** s autorským čtením editora **Doc. PhDr. Ladislava Soldána**.

30.11. V Městské knihovně v **Jihlavě**: Čtení **Gabriely Vránové z poezie Ludmily Klukanové** s hudebním doprovodem **Josefa Svobody** (housle). Na závěr promoční akce na podzim vydané antologie „**Vyvěrání propadání**“ s autogramiádou autorky.

2. 12. V Jaroměřicích nad Rok. Poezie Františka Halase v přednesu žáků ZŠ O. Březiny. Nastudovala Mgr. Raymonde Doležalová. První akce projektu „**Doteky krásy**“.

Z diskuse na Výročním setkání Společnosti Otokara Březiny v Jaroměřicích nad Rok. 16. 9. 2006:

Doc. MUDr. Emil Černý.- Navrhuje, aby nejlepší skupina projektu **Doteky krásy** byla oceněna medailí O. Březiny od mistra Bortlíka.

- Na bronzovém sousoší **Tvůrce a jeho sestra bolest, nad hrobem O. Březiny**, se tvoří nevzhledný povlak měděnky. Je potřeba odborně ošetřit.
- Předal studii **Současná březinologie** a zároveň se vzdal všech autorských práv ve prospěch SOB. K tomu uvedl:

Je dobře, že vedle komeniologie se rozvíjí i březinologie. Polemický text je ostrý, ale měl by být chápán ve smyslu slov Miroslava Červenky: „Můžeme si jít po krku, ale jednu věc musíme vědět. Můj protivník nebojuje za sebe pro své bezprostřední blaho, materiální výhody, nebo kariéru. Jakmile ovšem je protivník motivován jinak, tak je to zrada. Bratrství lidí, kteří jsou duchovně orientováni, je strašně důležité. Kéž by pán Bůh dal a lidé by šli po vzájemných cestách vzájemného protivnictví“.

Jde o knihu Josefa Vojvodíka „**Od estetismu k eschatonu**“. Pro autora je Březina pečlivě mumifikovaný klasik, jehož význam spočívá jen v možnosti jeho lyriku interpretovat dosud neznámým způsobem. Autor se opírá o doktrínu některých německých škol, jejichž zaměření však mívá úroveň březinovské problematiky, jež vychází z jiných zdrojů a směřuje jinam. Selekce analyzovaných básní O. B. je účelová, nevystihuje však hlavní závěr lyriky, ale i eseje básníka.

Tristní existenci člověka na této zemi, ale odhodlání tento stav měnit ku prospěchu člověčenstva a tvorstva vůbec, prolamováním hrází vzájemného odcizení daných přírodou.

Rétorická virtuozita, verbální ohňostroje a stylistické akrobacie mohou ochromit i úsudek březinovsky vzdělaného čtenáře, zvl. studenty. Kniha je doslova zahlcena odbornými termíny, mnohdy nejednoznačnými. Možno ověřit v akad. slovníku cizích slov. Nezdá se, že by si autor nebyl vědom, že špiní pramen, z něhož čerpali starší odešlí. Současní jedinci se mohou osvěžit a vzpamatovat se z hojivé tkáně díla O.B. a pak posílení pokračovat ve všedních činnostech.

Pozitivita díla J. Vojvodíka je v tématu věnovanému O. Březinovi. I sebeproblematictější publikace je pro autora přínosnější, než žádná, tj. do mlčení, které strhává do zapomnění.

Jsem přesvědčen, že J. V. neuspěl znetvořit svou modelací O. Březinu, jehož ctitelé by měli rázněji neutralizovat slovíčkářské žiraviny rozpouštějící i tento ojedinělý klenot české literatury. Zde by měla být pokorná březinovština posílena bojovností našeho největšího filozofa Ladislava Klímy, jehož si O.B. vážil.

Doc. Dr. Bořivoj Petrák na úvod uvedl verše Karla Hlaváčka:

„Hrál kdosi na hoboje...“

Před 111 lety vyšly Sokolské sonety a před 74 lety se objevila čtvrtá sbírka Karla Hlaváčka - Žalmy, které vydal Hartl. Hlaváček v nich komunikuje jako těžce nemocný se smrtí a jeho verše nejvíce připomínají O. Březinu. Je úžasné, nakolik navázal myšlenkově na Březinu. Je nutné víc vidět filozofii smyslu a dějů života kacířsky, zejména ve střetu civilizací křesťanství a islámu. **Položme si otázku, zda Březina nebyl mnohem víc myslitel, než jen básník?...**

Karlu Hlaváčkovi byly nakonec života nejbližší starozákonní verše v podání rytmu, poezii a slovech O. Březiny. Proto bychom i Karla Hlaváčka sem měli zařadit.

(Z následného rozhovoru jsem se dozvěděl, že Doc. Petrák pracuje na studii Karla Hlaváčka ve vztahu k Otokaru Březinovi).

MUDr. Petr Dvořák: Právě vydávaná knížka Doma v Jasenici je zaměřena na zdejší kraj, na další verše dosud nepublikované a

vzpomínky Miloše Dvořáka na dětství. Součástí je i Kronika jasenické školy, kterou několik desetiletí psal otec M. Dvořáka.

Dne 29.11.2006 oslavila své 75. narozeniny zakládající členka SOB Marie Machovcová. Do dalších let přejeme hodně zdraví.

Dne 4.12.2006 oslavil 60. narozeniny šéfredaktor Bulletinu SOB, editor řady knih a vedoucí knihkupectví v Jaroměřicích nad Rokytnou pan Radovan Zejda. Připojujeme se k řadě gratulantů a i touto cestou děkujeme za vedení Bulletinu a za všechny aktivity ve prospěch SOB. Přejeme dobré zdraví a hodně krásných publikací, kterým pomůžete na svět.

Za výbor SOB Jiří Höfer

Připravujeme na 1. čtvrtletí 2007:

únor: beseda s bratry Reynkovými

březen: 24.3. vzpomínka na Otokara Březinu k výročí jeho úmrtí.

Položení kytice na hrob a večer pásno z jeho poezie .

Významná výročí 2007

Ustavující valná hromada Společnosti Otokara Březiny 28. 3. 1932

Otakar Fiala 1. ledna 1889 - 3. ledna 1977

Matěj Lukšů 20. ledna 1868 - 14. března 1932

Jaroslav Durych 2. prosince 1886 - 7. dubna 1962

František X. Šalda 22. prosince 1867 - 4. dubna 1937

Tomáš Garrigue Masaryk 7. března 1850 - 14. září 1937

Jan Dokulil 24. dubna 1887 - 12. září 1967

Bohuslav Reynek 31. května 1892 - 28. září 1971

Emilie Lakomá 24. července 1892 - 20. října 1952

Z Muzea O. Březiny

Za období od září 2005 do září 2006 se udály v muzeu některé změny. Jak jistě víte, budova muzea je majetkem města Jaroměřice (MěÚ), takže potřebné údržbové práce na budově na náš podnět město zajišťuje.

V minulém období byly provedeny nátěry dveří a oken v přízemí do ulice, které už byly ve špatném stavu. Na těchto pracích jsme se podíleli téměř třetinou i my, a to jak finančně, tak i zajištěním pracovníků. V roce 2007 bude nezbytně nutné opravit nátěry balkonu, popř. oken do dvora.

Po letošní zimě nám nastaly také nečekané výdaje na opravu přístřešku do dvora, kdy padající sníh a uvolněná střešní krytina prorazila na dvou místech sklo tohoto přístřešku. Díky panu Nedvědickému, který sám ochotně provádí opravu, nemáme s tím ještě větší výdaje.

V přízemí jsme instalovali stolové vitríny, které zhotovilo jaroměřické Dřevodružstvo se slevou ceny jako sponzorský dar. Do těchto vitrín jsme pro začátek umístili výstavku „Otokar Březina – učitel“. Na zahájení sezóny 2007 chystáme další tematickou výstavku.

Návštěvnost v muzeu se ve sledovaném období nelišila od předchozích let a pohybuje se okolo 1100 návštěvníků. Převážnou část tvoří studenti okolních středních škol. Jednotlivci pak do muzea přijíždějí z celé republiky. Velkou váhu do budoucna přikládáme novým internetovým stránkám s pravidelně aktualizovanými nabídkami.

V bytě jsme všechny obrazy a fotografie na stěnách označili novými štítky. V ložnici jsme provedli malé úpravy, které této místnosti dodaly osobitější atmosféru.

Studijní knihovnu doplňujeme publikacemi tematicky patřícími do okruhu literatury březinovské.

Po zavedení internetu budeme muset postupně provádět katalogizaci knih přes počítač.

Závěrem chci říci, že všichni, kdo se věnují práci v muzeu, ať už v průvodcovství, knihovně, nebo se podílejí na větších úklidových pracích, to dělají na úkor osobního volna, ale pokaždé ochotně a rádi. Průvodcovskou činnost má na starosti převážně paní Nedvědická, která se hlavně věnuje studentům, kterých chodí nejvíce. Dále zajišťuje a eviduje průvodcovskou činnost o víkendech, svátcích a v době její dovolené, kterou vykonávají průvodkyně paní Peschová, Zlatušková a Ergensová.

Podle záznamů v návštěvní knize i ústního podání je velmi kladně hodnoceno celkové uspořádání muzea a bohaté znalosti průvodců.

Chceme-li si tuto příznivou pověst udržet, musíme vyvíjet nemalé úsilí k hledání prostředků na pořízení např. takového technického vybavení, které odpovídá dnešním požadavkům a návštěvník to také od nás očekává.

(ze, bn)

Internet v muzeu

Naše studijní knihovna v Muzeu O. Březiny byla zařazena do sítě knihoven, abychom mohli zpřístupnit přehled o naší specializované knihovně na internetu. Z toho důvodu jsme požádali Krajský úřad Vysočina o poskytnutí dotace v grantovém projektu na pořízení nového počítače, jelikož stávající technicky nevyhovoval podmínkám internetu. Maximální výše dotace, kterou Krajský úřad Vysočina poskytuje na jeden projekt, je 18.000,- Kč. Dotace byla schválena v plné výši. Proto byl v říjnu pořízen do Muzea O. Březiny nový počítač s připojením na internet. Celková pořizovací cena počítače včetně všech programů je 29.990,- Kč. Během prosince by měly být zpřístupněny webové stránky Společnosti O. Březiny, na jejichž pořízení jsme rovněž požádali grantovým projektem Kraj Vysočina o dotaci. Na webových stránkách budeme zpřístupňovat přehled literatury naší studijní knihovny, poskytovat informace o možnostech využití specializované fonotéky a videotéky pro návštěvy, poskytovat informace o Muzeu, informovat o aktivitách SOB a o projektech, jako jsou symposia apod., zveřejňovat Bulletin SOB a poskytovat informace o připravovaných akcích.

E-mailová adresa: studijniknihovna@otokarbrezina.cz .

(bn)

Informace o grantech a příspěvcích SOB

Každý rok dostává naše Společnost od Města Jaroměřice příspěvek 20.000,- Kč na provoz Muzea O.B. a nákup knih. Od Ministerstva kultury jsme letos obdrželi dotaci na vydávání Bulletinu O.B. a literární večery 74.000,- Kč. Z Kraje Vysočina jsme získali grant 18.000,- Kč na počítačové vybavení na vysokorychlostní internet. Koncem měsíce října jsme podávali žádost na příspěvek taktéž na Kraj Vysočina na webové stránky Společnosti O. B.

Firmy, které podpořily v tomto období naši Společnost:

- Společnost Stanislav Hort Třebíč zajišťuje již dlouhá léta tisk Bulletinu.
- Finančním obnosem 20.000,- Kč nás obdarovalo Dřevozpracující družstvo Jaroměřice n. R., zároveň nám zhotovilo nové výstavní vitríny za cenu 15.000,- Kč
- Firma Eximet Trafo Praha nám poukázala 10.000,- Kč.

Bez této podpory by mohla těžko naše Společnost udržovat Muzeum O. B. a hrob básníka a provozovat veškerou kulturní a vzdělávací činnost. Za všechny finanční a jiné prostředky děkujeme.

(hp)

***Posíláme všem členům Společnosti Otokara Březiny
přání k vánocům a novému roku 2007. Přejeme Vám
pevné zdraví, klidné a radostné dny sváteční i všední,
pracovní úspěchy a pohodu ve vašich rodinách.***

Bulletin vychází díky finančnímu přispění Ministerstva kultury ČR.

**Děkujeme sponzorům: Dřevozpracující výrobní družstvo,
Jaroměřice n. R.
Petr Hobza, Jaroměřice n. R.
Eximet Trafo, Praha
Stanislav Hort, Třebíč**

Bulletin vydává výbor Společnosti O. Březiny v Jaroměřicích n. Rok., Březinova 46, 675 51, tel.: 603760768. IČO 44065841, č.ú. 1523660379/0800; e-mail na předsedu Mgr. Jiřího Höfra: hofer.j@seznam.cz. Adresa našich stránek: <http://otokar-brezina.czechian.net>. Toto číslo sestavil Radovan Zejda, tisk Helena Stejskalová a Blanka Nedvědická.

Ilustrace na titulní straně: Rudolf Kremlička

Příspěvky do č. 43 dodejte laskavě do 15. února 2007.

